

LILIYANA GADYKA

Inhoud

Hoofdstuk I	Lola	2
Hoofdstuk II	Moye Mishna	27
Hoofdstuk III	Ruslana otin krashiva	37
Hoofdstuk IV	Odessa adin	40
Hoofdstuk V	Het metro-incident	44
Hoofdstuk VI	Inktzwarte periode	52
Hoofdstuk VII	Schrijven als therapie	57
Hoofdstuk VIII	Flashback Erasmus Universiteit	63
Hoofdstuk IX	Turks Fruit	67
Hoofdstuk X	De verdwenen Amerikaan in Kiev	72
Hoofdstuk XI	Het mystieke element	76
Hoofdstuk XII	Loublou Kiev	84
Hoofdstuk XIII	Loublou Gallandia Nimnoska	95
Hoofdstuk XIV	Rendez-vous in Kiev	104

HOOFDSTUK I LOLA

Het was op mijn vooralsnog laatste zaterdagavond in begin maart 2014 in de Carebbeanclub in Kiev. Terwijl de Latijnse muziek een steeds opzweperender ritme kreeg en het nummer Rabiasso van Shakira mijn gehoorzenuwen kietelde, danste ik het kort daarvoor vernieuwde rubber van mijn korte cowboylaarsjes er af en in een fractie van een seconde viel mijn oog op een zwartharig rank doch voluptueus wezen dat danste als de duivel en daarmee evident een speciale relatie leek te hebben.

Langzaam en ogenschijnlijk onopvallend schuifelde ik de dansvloer haar richting op en ze bleef op dezelfde plek perfect ritmisch bewegen alsof ik niet bestond en zij leek zichtbaar met zichzelf ingenomen en de wereld in haar zak te hebben. Hoewel ze in een trance leek te verkeren en zich volledig te hebben afgesloten voor de buitenwereld waagde ik het erop en begon een of ander lulverhaal over sterrenbeelden en hoewel ze daar het liefste haar niet onaantrekkelijke billen mee had willen afvegen, leken mijn opmerkingen haar zichtbaar moeite te kosten enige binnenpret te onderdrukken.

Later verklaarde zij dat ze op dat moment dacht dat ik van een andere planeet kwam. Hoe het ook zij ze had een eigenschap die uiterst zeldzaam voor me was en dat was een onweerstaanbare aantrekkingskracht. Hoewel van een echte conversatie geen sprake was werd mij wel duidelijk dat we beiden schorpioen bleken te zijn, geboren op vrijwel dezelfde dag in het jaar. Zij was veel jonger dan ik, maar bijna 2 jaar later in 2016 in Odessa bleek ze ook weer niet zo jong te zijn als ze had gezegd.

Ze zat er maar 8 jaar gelogen en dan nog was ze veel jonger dan ik, maar waarom ze had gelogen is mij tot op zekere hoogte altijd een raadsel gebleven. Het beste wat ik kon verzinnen is dat misleiding een vast onderdeel was van haar handelingsrepertoire als con-artist. Hoewel ik pakweg een half jaar later, toen we een relatie kregen, altijd een lichte alertheid jegens haar bleef koesteren ging er bij mij destijds geen belletje rinkelen dat ze wellicht een Gadyka, Russisch voor een hele foute vrouw, kon zijn. Ok, ze was erg arrogant, dominant, foxy, out-spoken, soms onmogelijk en zo af en toe verdween er op onverklaarbare wijze geld uit de bundels grivna's die ik vanwege de waarde-daling nonchalant in mijn broek- en jaszakken prompte, maar dat er meer achter zou zitten kwam domweg niet in mij op.

In mijn brein was ze in het ergste geval een 1-pitter die er zo nu en dan, door de nood geboren, bij schnabbelde. Ik verzuimde haar even te googelen en dat was niet zo zeer ingegeven door onachtzaamheid van mijn kant, maar meer uit een vurige wens zonder al te veel gezeur te genieten van Kiev en zonder al te veel in potentiële beerputten te graven ook omdat ik met volle teugen genoot van het bruisende uitgaansleven van deze sfeervolle en energieke stad. Ik was een positivo waar die malloot van Emille Ratelband een puntje aan had kunnen zuigen.

Beste lezer hoed u voor 2 schorpioenen. Eén is al een niet te onderschatten opgave, uitdaging en constant dreigend gevaar, maar 2 gaan zelden goed samen. Het is te veel van het goede of het slechte zo men wil. Nauwelijks te doorgronden wezens, wispelturig, zo nu en dan meedogenloos, extreem hartstochtelijk en altijd zinspelend op wraak voor vermeend aangedaan onrecht. Omdat deze types ook nog eens uitgerust zijn met een uitstekende antenne, intuïtie en goed verstand leidt deze combinatie tot een uiterst complex kat-en-muisspel waarin een wankel machtsevenwicht manifest is.

Ze liet niet over zich lopen en ik evenmin. Ruzie hadden we echter nooit en zonder enige twijfel werden we, zoals dat in het jargon heet, een powerkoppel waar serieus rekening mee gehouden door omstanders. Op een vreemde manier heerst er harmonie tussen ons en hoewel de wederzijdse steken onder water aan de orde van de dag waren ervoeren we dat beiden als prikkelende plaagstootjes. Aan het eind van dit avontuur telden al die plaagstootjes en misdragingen echter op en kwamen bij mij als lava uit de opgebouwde magna-kamer tot eruptie. Ik was toen binnen 1 seconde helemaal klaar met haar.

Maar vanaf september 2014 voelde het goed tussen ons en masculiene en feminiene kwaliteiten kwamen bij ons maximaal uit de verf. Zij was en voelde zich een echte vrouw en ik een echte vent en alhoewel we geen vlieg kwaad deden was er een soort Bonny & Clydegevoel tussen ons manifest. Hoewel er een sterke affectie tussen ons leek te bestaan deed zij haar uiterste best dat te verbergen en neuriede zij regelmatig mee met het liedje you will never know van Imany. Ik ging die laatste nacht in Kiev in maart 2014 naar het toilet omdat de paar biertjes die ik had gedronken wel erg snel naar mijn blaas waren afgedaald.

Toen ik daarna vol verwachting de zaal weer betrad bemerkte ik dat de vogel gevlogen was, hetgeen haar alleen maar voor mij aantrekkelijker maakte en zij mij deed denken aan Assepoester, al bleek later dat zij geen boze stiefzusters gehad, die haar geleerd hadden om op te ruimen en het huis schoon te houden want nog nooit had ik een vrouw meegemaakt die zo bedreven was geen vinger uit te steken in huis. Ik deed dat meestal zelf wel, maar zij liet alles slingeren en ruimde nooit iets op. Als ze naar het toilet ging gebruikte ze 1 wc-rol per stoelgang en pleurde -want een ander woord heb ik er niet voor - de lege rol op de grond van de badkamer.

Als ze had gegeten of gedronken had ruimde ze nooit wat op en alhoewel ik daar geen punt van maakte begon ik veel later dat gedrag steeds meer als belediging en minachting te beschouwen, zij het dat er tussen ons een speciaal soort humor bestond die veel deed lijken op de film Pretty Woman met Julia Roberts en Richard Gere in de hoofdrol. Ik associeerde haar met een onaangepast wild dier en het meeste leek zij in haar gedrag en qua uiterlijk op een kat. Zij benaderde de aard van die wonderlijke wezens tot in de perfectie en dat was niet gespeeld want het was gewoon haar ware aard. Ook qua uiterlijk leek ze op een kat. Ze had een typisch Slavische kattenkop, heel fijn wat de bottenstructuur betreft.

Ze was relatief klein en mat 160 cm, fysiek ijzersterk en voluptueus. Hoewel ze zonder meer erg aantrekkelijk was vielen mij haar in september 2014 meteen haar relatief dikke dijen op toen ze nadat ze voor de eerste keer dat ze bij mij in mijn appartement kwam haar nadat we heel de nacht gestapt hadden, vrijwel naakt op mijn sofa ging liggen en eiste dat ik haar masseerde. Hoewel ik daarin ongetraind was bleek ik op dat moment over gaven te beschikken waar een Thaise masseuse jaloers op geweest zou kunnen zijn. Ze was veeleisend en mijn massages moesten uren duren, waarbij zij regelmatig kreetjes van genot uit slaakte en hoewel ze in Kiev nauwelijks rijwielen hebben, had ik in die tijd, zoals Van Kooten dat plastisch uitdrukte, een volwassen vent van zijn fiets kunnen spuiten.

Een Amerikaanse kennis van mij, ene Ricky, een vaag figuur uit Californië die kennelijk een schimmig bijrolletje had gehad in de coup d'état in 2014, bleek over haar telefoonnummer te beschikken, hetgeen op zich al een teken aan de wand was, maar ik ging kort daarop terug naar Gallandia en liet deze serieuze aangelegenheid even rusten.

Ricky kwam uit Californië en ik heb me nadien afgevraagd wat hij destijds in de periode Februari-Maart 2014 in Kiev in de bittere kou en tumult kwam doen. Toen ik weer thuis was gekomen in mijn geboortestad Rotterdam en ik wederom ernstige last had van een onbeschrijflijke Fernweh besloot ik haar een sms'je te sturen waarop deze op de uit mijn jeugd lijkende zigeuner dame van een bij ons thuis hangend nepschilderij leek toe te happen. Pas veel later beseftte ik dat ik haar onbedoeld vanaf september 2014 was gaan verwarren met mijn liefde voor die mysterieuze stad en als ik met weemoed aan die bruisende stad terugdacht of aan mijn Lana, associeerde ik dat automatisch en onbewust met haar.

Dat was op zich onzin want mijn liefde voor deze metropool was al 4 jaar ouder dan het moment waarop ik haar voor het eerst ontmoette. Daarnaast was niet zij mijn grote liefde, dat was Ruslana waarover later meer. Ik heb geen idee meer wat ik haar precies toe vleide en zei, maar ik nog wel weet was dat ik beloofde dat ik de eerstvolgende keer dat ik Kiev zou zijn we samen uit eten zouden gaan in het beste restaurant en laat ik daarmee nu precies een van haar gevoeligste snaren hebben geraakt, want ze kon net zo veel eten als de hele bemanning van een Oekraïens fregat, maar daar kwam ik pas later achter.

Rotterdam had volgens een andere vriendin van mij die Tatyana heette trouwens een bijzondere betekenis in hun schuttingtaal, maar daar zal ik de lezer niet mee lastig vallen want er is al genoeg porno in de wereld en ik zou ook mezelf een plezier doen in dit boekje wat oog te houden voor enige verfijndheid, goede smaak en klasse want we leven in een platvloerse tijdgeest.

Op dat moment, medio maart 2014, had ik geen idee of ik ooit nog en zo ja wanneer ik weer in mijn geliefde Kiev zou vertoeven want mijn leven hing aan een zijden draadje en ik werd volledig beheerst door een indrukwekkende reeks (civiele) rechtszaken, die ik weliswaar noodgedwongen zelf uit nood had geïnitieerd, maar die mij volledig de keel uit gingen hangen en veel langer leken te duren dan een gemiddeld mensenleven. Wat ik destijds in maart 2014 niet kon bevroeden was dat ik alweer in september van dat jaar zou flaneren op de Kreschatik. Wat ik ook niet kon bevroeden was dat in september 2014 het uitgaansleven in Kiev door het politieke tumult en de daaruit voortvloeiende economische vrije val volledig op zijn gat lag.

In dit boekje ga ik geen (geo) politieke beschouwingen geven en ik heb niets met politici omdat ik de eerste die deugt, integer en onbaatzuchtig is nog moet tegenkomen, maar daarnaast is politiek niet veel meer dan een spelerij met woordjes en dus erg saai, net zoals juristerij. Het grootste deel van mijn loopbaan was ik omringd geweest door dat naargeestige onwaarachtige volk. In mijn boek Gorki in Nederland ga ik wel uitvoerig in op de geopolitieke verhoudingen.

In de hel moet je wel struikelen over politici als je opzij springt voor advocaten en bewust ligende journalisten die de 5^e Kloof van de Maleboge van Dantes Inferno bevolken. Als ik ook maar een fractie van het schrijverstalent van Dostojewski in me zou hebben, dan zou ik aan die beroepsgroepen ook een afzonderlijk boek wijden. Ik wist toen ik haar ontmoette niet dat zij mij jaren later mij zou inspireren een dergelijk beknopt boekje te schrijven, genaamd Paarelketting.

Politici voortdurend liegend en bedriegend en tegenwoordig bij gebrek aan inhoud continu hamerend op vermeende niet integere opposenten, de schier ondragelijke, nee zelfs ten hemel schreiende intrinsiek trage betweterige advocaten die als een vis in een roestig horloge kijken als je het woord strategie gebruikt - behalve als het op het verzenden van nota's voor onbewezen diensten aankomt - wiens enige gave het lijkt te zijn recht te praten wat krom is en vice versa en journalisten van het type insinuaties, verdachtmakingen en suggesties en doen alsof zij harde feiten publiceren, pffff....je zal maar kamerbewaarder van die non-valeurs zijn in Hades.

Toen ik begin september 2014 met hoge verwachtingen naar de club Avalon in Kiev was gegaan op een vrijdag - doorgaans de meest populaire uitgaansdag - en ik daar niemand aantrof, behalve een getalenteerde zangeres die slechts mij als toehoorder in de schoot kreeg geworpen en een paar bedienden die zeeën van tijd over hadden, sloeg de schrik om mijn hart want als deze malaise zich ook zou voordoen in de andere gelegenheden, dan ik kon ik vrijwel zeker weer snel mijn biezen gaan pakken.

Had Fortuna dat dan voor mij in petto gehad? Dat leek niet logisch te zijn. Omdat een andere vriendin van mij Maria-Anastasya geheten - een in alle opzichten goddelijk wezen, een extreem mooie en aantrekkelijk, leuke vrouw - ernstig ziek was geworden en niet beschikbaar was, besloot ik uit opportunistische redenen Lola, zoals zij zich eerder noemde, maar later haar "artiestennaam" bleek te zijn toch maar weer een sms-berichtje te sturen.

Ze antwoordde direct en we spraken af bij Avalon omdat daar het eten prima was en er tevens niet al te luide muziek gedraaid werd zodat je elkaar nog enigszins kon verstaan. Ik wilde dat mysterieuze wezen nu eens helemaal gaan downloaden. Ze kwam echter niet opdagen en de keer daarna toen ze wel kwam ontkende ze glashard dat we eerder hadden afgesproken, maar ik had net een cursus mindfulness achter de rug en ik was in die tijd een en al vergevingsgezindheid en kon die Boeddha maar niet uit mijn hoofd krijgen.

Zelfs voor irritante bromvliegen opende ik het raam om ze uitgeleide te doen en ik had de kracht van vergeving ingezien en dat was slechts tijdelijk want voor een schorpioen smaakt de kracht van wraak altijd zoet en iemands karakter verander je nooit ongeacht wat sociaalpsychologen ook beweren. Je kan je hooguit bewuster worden van je tekortkomingen en de scherpste kantjes eraf halen.

De 2e keer toen ze wel kwam opdagen oefende ze nog steeds op mij een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit, net als die eerste keer dat ik haar ontmoette. Ze was niet zo mooi als Maria-Anastasya of Ruslana, maar in Nederland zou elke vent een moord voor haar plegen. Ze was extrovert, had zeker gevoel voor elegantie en raffinement, kleepte zich aantrekkelijk, rookte niet, was retentief en ze rookte niet en al met al leek het een serieuze prijs in de loterij.

Ze was beslist niet de mooiste vrouw van Kiev, want het wemelde daar van miss World kandidaten op elke hoek van de straat, maar ze had iets mysterieus en daarnaast was ze hondsbrutaal en had iets ontegenzeggelijks fouts en Scytisch over haar. Ik sluit zeker niet uit dat zij een nazaat was van de zogeheten Zwartjakkers afkomstig uit Perzië.

Ze had grote pikzwarte ogen. Ogen zijn de spiegel van de ziel en toen ik later in Egypte waar we op reis waren in haar ogen keek leek zij deze niet te hebben. Veel over haarzelf liet ze trouwens niet los en dat maakte haar extra geheimzinnig en aantrekkelijk. Ze had wat ze in het Engels noemen aan attitude. Diep in de nacht nadat we uren hadden gestapt en dat deden we vrijwel elke nacht want we hadden samen een tomeloze energie, keek ze naar tv-programma's waaraan veel aandacht werd besteed aan de politieke situatie in haar land. Ze leek betrokken en sprak haar afschuw uit over het feit dat sommige politici in vuilnisbakken werden gegooit door de "nieuwe helden".

Daarmee zette ze mij op het verkeerde been want ik concludeerde op basis daarvan dat ze moraal leek te hebben, maar ze had geen moreel kompas en waande zich in het middelpunt van het onmetelijke universum. Alles draaide om haar en hoewel ik geen psycholoog ben leek ze alle eigenschappen te bezitten van een notoire narcist. Ze nam zoveel selfies van haarzelf dat zelf de grootste geheugenkaart van een iPhone ontoereikend zou zijn geweest. Het kwam niet in haar op als ze koffiezette in het door mij gekochte Krups apparaat, waarin Dolce Gusto capsules pasten, om ook eens een kopje cappuccino voor mij te zetten.

Ze maakte nooit eten voor mij, nog geen gebakken ei en ze nam nooit iets lekkers mee onderweg naar mijn appartement, ook al stopte ik haar dagelijks stapeltjes grivna's voor de taxi en zo toe, waarmee ze non-stop in taxi's had kunnen rijden want taxiritten kosten daar vrijwel niets. Het gekke was dat ik mij pas later toen ik haar congé had gegeven mij pas ergerde aan haar onsympathieke gedrag, maar ik op dat moment het min of meer zag als een kinky spel en mijn eigen zaakjes regelde en mijn eigen plan trok.

Tatyana, mijn vriendin waarmee ik maanden had opgetrokken in 2013 werd steeds jaloers op Lola, die maanden later Liliyana bleek te heten en toen ik Tatyana in oktober 2014 trachtte te lozen omdat Liliyana onverwachts naar mij onderweg weg nam daarmee geen genoegen en wilde niet vertrekken. Toen ik haar zachtjes daartoe wilde bewegen en ze niet te vermurwen was en ik haar als een uitsmijter resoluut doch respectvol en voorzichtig wilde verwijderen klampte zij zich met beide armen en benen aan mij vast als een octopus, terwijl haar meegebrachte Chihuahua vol verbazing naar ons keek en naar alle waarschijnlijkheid dacht dat haar baasje haar laatste oortje versnoept had.

Het lukte mij Tatyana behoed- en minzaam naar buiten te werken, maar was bevreesd dat ze Lola zou opwachten bij een van de 3 uitgangen en dan zou een heus kattengevecht tot de mogelijkheden hebben behoord, maar gelukkig was Tatyana met de staart tussen haar benen vertrokken in haar bolide. Vlak nadat zij was vertrokken werd er stevig op mijn deur geklopt door mijn duivelinnetje en alhoewel ze soms het bloed onder mijn nagels en andere lichaamsdelen weghaalde bleek ik toch een zwak voor haar te hebben.

De dag erop ging ik weer terug naar mijn geboortestad, die ik steeds meer als een Goelag ging ervaren. In de ochtend kreeg ik nog een Whatsappje van Tatyana met een foto waarop zij een minuscule donker stipje wat een blauwe plek moest voorstellen, die ze was opgelopen tijdens de poging tot schermutseling met mij was opgelopen en dreigde daarmee naar de politie te gaan als ik niet van haar hield. Er is geen twijfel over mogelijk dat Tatyana van mij hield. Daarnaast was ze qua uiterlijk zeker niet de mindere van Lola, had een perfect lichaam en als ze make-up gebruikte wat ze vrijwel nooit deed, was ze gewoon mooier. Daarnaast was ze sterk geïntroduceerd in goede literatuur en goede films en zij maakte mij vertrouwd met Boelkakov en andere giganten.

Zij was wel zorgzaam, kookte regelmatig voor mij, ruimde netjes alles op en beschikte daarnaast over andere talenten die een echte heer niet in zijn boek vermeldt. Toch koos ik voor mijn Gadyka, vermoedende of zelfs wetende dat ze niet echt deugde. De menselijke psyche is wonderlijk. Met Tatyana zou ik een zorgeloos leven hebben gehad van een verwend konijn, maar ik koos tegen mijn belangen in voor het zwarte gevaar.

Was dat een onbewuste keuze voor ongebondenheid, geënt op mijn angst voor comfort, sleur en routine, bang een rond bierbuikje te krijgen ter grootte van een 4 maanden zwangere buik? Ik heb werkelijk geen idee, maar ik kan niet ontkennen dat de relatieve afstandelijkheid en ongebondenheid met Liliyana prettig voelde. Juist omdat het zo'n dominant krengetje was leek het besef bij mij latent aanwezig dat je van zo'n maatje ook weer makkelijk kon afkomen.

Haar ex man moet tegenovergestelde gevoelens voor haar hebben gehad, want volgens haar ketende hij haar vast aan de radiatoren van hun appartement omdat hij jaloers was als ze in haar te ver uitgesneden décolleté en haar iets te korte rokje met hem op de Kreschatik flaneerde. Hij zou haar hebben mishandeld en onderdrukt en had evident last van verlatingsangst. Die angst heb ik nooit in mijn leven gehad. Ik liet mijn vriendinnen altijd volledig vrij en als ze met hun vriendinnen uitgingen vond ik dat prima want ik stelde mij op het standpunt dat als ze beter konden zij dat vooral moesten doen, maar veel mannen zitten zo niet in elkaar, zeker niet de onzekere types. Deze kunnen zich ontpoppen als ware stalkers en mishandelen vrouwen vaak en ik spuug op dat soort mannen.

Vrouwen die met dat soort mannen omgaan en steeds weer voor dat soort foute types kiezen, ook als ze keer op keer mishandeld zijn, heb ik ook geen hoge pet van op. In feite zoeken ze dit soort mannen op en kennelijk kicken zij daarop. Vergeet niet dat affectieve relaties tussen mannen en vrouwen gedomineerd worden door een verholen en subtiële machtsstrijd en dat er vaak een wankel evenwicht tussen de seksen bestaat. Ook tussen mij en Lola, zo zal ik haar in het vervolg van dit boek noemen, was er onderhuids een complexe machtsstrijd gaande.

Zoals gezegd hadden we nooit ruzie op een enkele keer na als ze mijn strot uitkwam, maar doorgaans was het heel plezierig toeven met haar en er heerste een soort serene harmonie tussen ons alsof we beide tijgers waren. Het voelde heel natuurlijk, ook bij haar want dat gaf ze zelf aan. Open was ze allerm minst want toen ik na pakweg 2 jaar met haar brak in Odessa kwam ik tot de slotsom dat ik eigenlijk vrijwel niets van haar achtergrond wist dat gebaseerd was op feiten.

Toen ik op dat moment in juli 2016 door een goede vriend getipt was over haar achtergrond en deelname aan diverse datingsites en ik daarna zelf op google haar NAW-gegevens checkte was ik flabbergasted en verbijsterd. Tot die tijd was ze zo gesloten als een oester. Ik zei daarentegen vanaf dag 1 van onze relatie veel te veel over mijzelf en kennelijk sprak haar dat aan want ze week nadien geen dag of nacht meer van mijn zijde. Ik kwam heel weinig over haar te weten tot Odessa juli 2016.

Ze had in haar jeugd gewoond in Perm Rusland, was daarvóór geboren in een buitenwijk van Kiev en haar ouders die maandelijks moesten leven van een pensioen van 70 euro per maand woonden in Lviv in Galicië. Ze had niet gestudeerd maar was wel de beste van school geweest en dat soort imponerende informatie. Ze was zeker niet dom en op zijn minst erg geslepen. In september 2014 volgde ze naar eigen zeggen een cursus voor visagiste, maar dat bleek 2 jaar later gelogen, want dat beroep had ze jaren voordat zij mij leerde kennen al de rug toegekeerd en dat bleek uit Facebook en LinkedIn die ik pas in juli 2016 raadpleegde.

Ze was een ware kunstenaar met cosmetica en zag er op de talloze foto's die ze van zichzelf maakte nooit hetzelfde uit en ik vermoed dat dit een van haar geheime wapens was als con-artist. Haar foto's varieerden van extreem ordinair tot uiterst verfijnd en elegant.

In Kiev zijn vrouwen net Kameleons en kunnen hun uiterlijk ingrijpend veranderen en dat maakt ze ook zo aantrekkelijk. De ene dag loopje met een blonde stoot aan je arm en de dag erop is ze getransformeerd in een bloedgeile brunette. Ik heb dat nog nooit in mijn leven waar ook ter wereld in die mate ervaren. Veel meer kwam ik over haar in ruim 1,5 jaar niet te weten. We zagen elkaar 5 lange perioden met tussenpozen en elke keer voelde het alsof ik niet was weggeweest en dat was wederzijds. Dat zat dus wel goed. Voor lange tijd afwezig zijn van een partner is in die cultuur de normaalste zaak van de wereld want in de Sovjettijd zag men elkaar soms vele maanden of jaren niet als men weer eens elders in dat onmetelijke land aan het werk werd gezet.

Vrouwen in Nederland zouden daar nooit op die manier mee om kunnen gaan, tenzij je man of vader kapitein in de scheepvaart was geweest. Na het diner in restaurant Cerebro, een van de betere restaurants in Kiev - en dat fêteren was haar fetisj - gingen we begin september 2014 nog even dansen in de Carebbeanclub en we hadden gezamenlijk – dat moet gezegd worden - een perfect synchroon dansritme. In die tijd begon bij mij de waan te leven dat wij, prototypes van de echte schorpioen, van hogerhand misschien voor elkaar bestemd leken te zijn als een soort Ying en Yang. Toen ik met haar ging eten in club Deluxe en ik over haar positief was tegenover de mij bekende reus van een portier keek deze mij meewarig aan en hij wist dus kennelijk meer over haar dan ik.

Misschien hoopte ik via haar ook een betere introspectie in mijzelf te krijgen. Na het dansen in de vroege uurtjes van een mooie septemberdag ging ze mee naar mijn appartement vlak achter Maidan waar 9 maanden daarvoor een veldslag had gewoed. Zij had iets tegen die buurt en eerlijk gezegd ik ook want ik ben nogal sfeergevoelig en de omgeving was zonder meer naargeestig te noemen. Er liepen allerlei bedenkelijke figuren in zelf gekochte quasi militaire uniformen in onze straat rond van een of ander bataljon dat nazi's leek te verheerlijken, maar dat drong destijds nog niet echt tot mij door omdat mijn focus op andere zaken lag.

Kijk nazi's konden nog zeggen dat ze misleid waren door een magnetiserende antichrist, maar als je 70 jaar na dato het nog niet hebt begrepen, dan moet je of echt niet deugen of maar een heel klein snappertje hebben of beide.